

اسکار ۲۰۲۵؛ جایزه بهترین انیمیشن کوتاه به سینماگران ایرانی رسید!

بهرام رحمانی

bahram.rehmani@gmail.com

نود و هفتمین دوره جوایز آکادمی علوم و هنرهای سینمای آمریکا، اسکار برگزیدگان خود را معرفی کرد. فیلم «آنورا» با کسب پنج جایزه از جمله بهترین فیلم و بهترین کارگردانی، به ستاره بی‌چون‌وچرای این مراسم تبدیل شد و «سایه سرو» ساخته کارگردانان ایرانی جایزه بهترین انیمیشن کوتاه را دریافت کرد.

برندگان اسکار ۲۰۲۵ معرفی شدند و فیلم آنورا با ۵ جایزه بیشترین سهم از جوایز دوره نود و هفتم را به خود اختصاص داد و از طرف دیگر ایران به سومین جایزه اسکار هم رسید این بار برای یک فیلم کوتاه انیمیشن.

سهم هنرمندان ایرانی از مراسم اسکار امسال، کسب جایزه بهترین انیمیشن کوتاه بود که به شیرین سوهانی و حسین ملایمی کارگردانان «در سایه سرو» از تولیدات کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان اعطا شد.

این انیمیشن داستان ناخدایی را روایت می‌کند که در پی یک سانحه دریایی با اختلال اضطراب روزگار را می‌گذراند.

به گزارش گاردین فیلم کم‌هزینه «آنورا» با برنده شدن پنج جایزه، از جمله بهترین فیلم و بهترین بازیگر زن، اسکار امسال را از آن خود کرد، در حالی که آدرین برودی جایزه بهترین بازیگر مرد را برای فیلم «بروتالیست» به دست آورد. «آنورا» که داستان یک کارگر جنسی به نام میکی مدیسون را روایت می‌کند که با پسر یک الیگارش روس ازدواج می‌کند، اولین بار در جشنواره فیلم کن سال گذشته به نمایش درآمد و چهارمین برنده نخل طلایی است که جایزه بهترین فیلم را از اسکار دریافت کرده است. خالق این فیلم، شان بیکر، جوایز بهترین کارگردانی، تدوین و فیلم‌نامه اصلی را نیز کسب کرد. او در سخنرانی خود از جامعه کارگران جنسی تقدیر کرد و گفت: «آن‌ها داستان‌ها و تجربیات زندگی خود را در طول سال‌ها با ما در میان گذاشتند. احترام عمیق من با شماست. این جایزه را با شما شریک می‌شوم.»

میکی مدیسون ۲۵ ساله که دمی مور، بازیگر محبوب فیلم «جوهره»، را شکست داد، در سخنرانی خود این افتخار را «خیلی غیرواقعی» خواند و اعلام کرد که همچنان از جامعه کارگران جنسی حمایت خواهد کرد. دمی مور که در گلدن گلوب و جوایز اتحادیه بازیگران فیلم برنده شده بود، تنها جایزه بهترین گریم و آرایش مو را برای «جوهره» به خانه برد.

کنکلاو، که به‌عنوان رقیب اصلی «آنورا» برای بهترین فیلم مطرح بود و جوایز زیادی را از بفتا و جوایز اتحادیه بازیگران فیلم کسب کرده بود، تنها یک جایزه برای فیلم‌نامه اقتباسی به دست آورد.

آدرین برودی نیز برای بازی در فیلم درام پس از «بروتالیست» موفق به کسب دومین جایزه اسکار بهترین بازیگر مرد خود شد. او در سخنرانی خود از «حرفه شکننده بازیگری» سخن گفت و اعلام کرد بازگشت به صحنه، فرصتی برای شروع دوباره است. زمانی که موسیقی شروع به پخش کرد تا سخنرانی او را کوتاه کند، او گفت: «این اولین باری نیست که روی این صحنه هستم!» او همچنین به موضوعاتی مانند

پهودستیزی و نژادپرستی اشاره کرد و گفت: «من برای جهانی سالم‌تر، شادتر و فراگیرتر دعا می‌کنم.»

«برودی» پیش‌تر در سال ۲۰۰۳ برای فیلم «پیانست» جوان‌ترین برنده جایزه بهترین بازیگر مرد شد. این بار او بر تیموتی شالامی، که هفته گذشته جایزه اتحادیه بازیگران فیلم را برده بود، غلبه کرد.

بروتالیست هم‌چنین جوایزی برای بهترین فیلم‌برداری و موسیقی متن اصلی به دست آورد که توسط آهنگ‌ساز بریتانیایی دنیل بلومبرگ ساخته شده بود. عده‌ای بر این عقیده‌اند که کارگردان فیلم «بروتالیست» داستان فیلم درجه یک «پیانیست» رومن پولانسکی را ادامه داده و سرنوشت همان هنرمند را که به جای پیانیست این بار معمار است، دنبال می‌کند. از این گفته شد که از هم‌نشینی دل‌چسب فیلم‌هایی چون «روزی روزگاری در آمریکا» به کارگردانی سرژیو لئونه و «خون به پا خواهد شد» ساخته پل توماس اندرسون اثری حکایت‌وار و حماسی خلق شده که مانند آن آثار باشکوه به روایت تاریخ آمریکا این بار از منظر مهاجری می‌پردازد که تا مغز استخوان ویرانی حاصل از جنگ جهانی دوم را تجربه کرده. از این گفته شد که فیلم‌ساز راهی پیدا کرده که از هنر فیلم‌سازان اروپایی هم بهره‌بردار و از ادای دین به لوئیس بونوئل بزرگ گرفته تا اینگمار برگمان افسانه‌ای در اثر خود بگنجانند.

مستند «سرزمین دیگری»، ساخته یک گروه اسرائیلی-فلسطینی درباره خشونت و جابه‌جایی در کرانه باختری، جایزه بهترین مستند را برد، در حالی که هیچ پخش رسمی در ایالات متحده نداشت. باسل عدرا، یکی از کارگردانان فلسطینی، در سخنرانی خود بر لزوم «اقدامات جدی» برای پایان دادن به بی‌عدالتی و پاکسازی قومی مردم فلسطین تاکید کرد. یووال آبرام، شریک اسرائیلی او، نیز از حقوق ملی هر دو طرف صحبت کرد و سیاست خارجی آمریکا را به‌عنوان مانعی بر سر راه صلح معرفی کرد. او گفت: «آیا نمی‌بینید که ما در هم تنیده‌ایم؟ مردم من زمانی واقعا امن خواهند بود که مردم باسل واقعا آزاد و امن باشند.»

فیلم موزیکال جنایی نتفلیکس «امیلیا پرز» با ۱۳ نامزدی، بیش‌ترین نامزدی را در میان فیلم‌های غیرانگلیسی‌زبان به‌دست آورد. این فیلم دو جایزه برای بهترین ترانه اصلی و بهترین بازیگر مکمل زن برای زوئی سالدانا دریافت کرد. این نخستین بار بود که سالدانا نامزد اسکار می‌شد. او در سخنرانی خود گفت: «من فرزند مهاجرانی سخت‌کوش و با رویاهایی باوقار هستم.»

ستاره اصلی فیلم، کارلا سوفیا گاسکون، که اولین نامزد آشکارا ترنسجندر در بخش بازیگری بود، پس از بازنشر توییت‌های توهین‌آمیز، از کمیون تبلیغاتی کنار گذاشته شد و در مراسم فرش قرمز حاضر نشد، اما در خود مراسم حضور داشت. تد ساراندوس، مدیرعامل نتفلیکس، درباره این جنجال و دلیل عدم صدور بیانیه رسمی گفت: «ما همه تمرکزمان را روی فیلم گذاشتیم، همیشه روی فیلم.»

در نهایت، فیلم برزیلی «من هنوز این‌جا هستم» که بر اساس داستان واقعی ساخته شده بود، جایزه بهترین فیلم بین‌المللی را برد. این اولین بار بود که برزیل این جایزه را کسب می‌کرد.

کی‌یران کالکین، که جایزه بهترین بازیگر نقش مکمل مرد را برای فیلم «یک درد واقعی» به دست آورد، گفت: «من تمام عمرم بازیگری کرده‌ام و هنوز نمی‌دانم چه‌طور این‌جا هستم.» او در رقابت با ادوارد نورتون و هم‌بازی خود در سریال «وراثت»، جرمی استرانگ، موفق شد این جایزه را ببرد.

فیلم انیمیشن کم‌هزینه «جریان»، موفق شد بر آثار پرهزینه‌ای چون «پشت‌وپشت ۲» و «ربات وحشی» غلبه کند و به اولین فیلم لتونیایی تبدیل شود که اسکار می‌برد. کارگردان فیلم، گینتاز زیلیالودیس، در سخنرانی خود گفت: «ما همه در یک قایق هستیم و باید بر اختلافات خود غلبه کنیم تا راهی برای همکاری پیدا کنیم.»

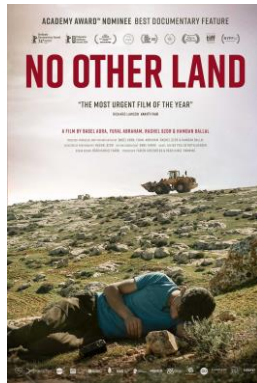
پاول تازول، نخستین مرد سیاه‌پوست، موفق شد جایزه طراحی لباس را برای «ویکد» کسب کند. این فیلم همچنین جوایزی برای طراحی تولید دریافت کرد، در حالی که «تلماسه: بخش دوم» جوایزی برای صدا و جلوه‌های بصری به خانه برد.

میک جگر، هنگام ارائه جایزه بهترین ترانه اصلی، تشویق ایستاده حضار را دریافت کرد و در شوخی گفت که باب دیلن به این دلیل در مراسم حضور ندارد که فکر می‌کند بهترین ترانه‌های امسال در فیلم «یک ناشناس کامل» بودند. دایان وارن برای شانزدهمین بار موفق به کسب این جایزه نشد.

مورگان فریمن نیز در بخش یادبود سالانه به جین هکمن، دوست نزدیک و هم‌بازی خود در فیلم‌های «نابخشوده» و «تحت ظن»، ادای احترام کرد. این بخش شامل چهره‌هایی چون مگی اسمیت، جینا رولندز، جون پلورایت، کریس کریستوفرسون، دونالد ساترلند و دیوید لینچ بود. بعداً در مراسم، وپی گلدبرگ و اپرا وینفری به‌طور جداگانه به کوئینسی جونز ادای احترام کردند. گلدبرگ گفت: «وقتی درباره برتری سیاه‌پوستان صحبت می‌کنیم، منظورمان کوئینسی است.»

مراسم امسال با ادای احترام به شهر لس‌آنجلس آغاز شد و کلیپ‌هایی از فیلم‌هایی چون «لا لا لند» و «روزی روزگاری در هالیوود» نمایش داده شد. این بخش با اجرای ترانه «بیش از رنگین‌کمان» توسط آریانا گرانده و سپس اجرای ترانه «خانه» توسط سینتیا اریبو ادامه یافت. در پایان، هر دو ستاره موزیکال «ویکد» ترانه «غلبه بر جاذبه» را اجرا کردند و حضار تشویق ایستاده کردند.

کانن اوبراین، مجری مراسم، درباره زمان سخت شهر لس‌آنجلس در پی بازسازی پس از آتش‌سوزی‌های اخیر گفت: «چنین شب‌هایی برای جلب توجه به کسانی است که پشت‌صحنه کار می‌کنند و اغلب دیده نمی‌شوند.» او هم‌چنین در طول شب اعضای آتش‌نشانی لس‌آنجلس را روی صحنه آورد.

«هیچ سرزمین دیگر» (No Other Land) L

فیلم مستند «هیچ سرزمین دیگر»، ساخته مشترک کارگردانان فلسطینی و اسرائیلی، برنده اسکار بهترین مستند شد. این فیلم به تخریب روستاهای فلسطینی در کرانه باختری و مقاومت مردم محلی می‌پردازد. واکنش‌ها به فیلم دوگانه بود: وزیر فرهنگ اسرائیل آن را «افترا» خواند، اما منتقدان صداقت و قدرت فیلم را ستودند. فیلم با چالش‌های توزیع در آمریکا مواجه شد، اما به صورت مستقل اکران شد و با استقبال گسترده روبه‌رو گردید.

فیلم مستند «هیچ سرزمین دیگر» (No Other Land) که به موضوع تخلیه و ویران‌سازی روستاهای فلسطینی در کرانه باختری می‌پردازد، برنده‌ی جایزه اسکار بهترین فیلم مستند در سال جاری شد. این فیلم که توسط یک گروه جمعی فلسطینی - اسرائیلی ساخته شده است، در رقابت با فیلم‌های مطرح دیگری مانند «Black Box Diaries»، «Porcelain War» و «Sugar cane» به پیروزی رسید. «هیچ سرزمین دیگر» که بین سال‌های ۲۰۱۹ تا ۲۰۲۳ ساخته شده، به زندگی «باسل ادرا»، کنشگر فلسطینی و تلاش‌های او برای جلوگیری از تخریب روستای زادگاهش، «مسافر یطا»، می‌پردازد. این منطقه توسط نیروهای اسرائیلی هدف قرار گرفته و قرار است به یک آموزشگاه نظامی تبدیل شود. فیلم با همکاری یک خبرنگار اسرائیلی به نام «یووال آبراهام» ساخته شده است، که به ادرا کمک می‌کند تا سرنوشت خود و جامعه‌اش را به تصویر بکشد.

فیلم به طور مستقیم و بدون اغراق، واقعیت‌های تلخ زندگی فلسطینی‌ها تحت اشغال اسرائیل را نشان می‌دهد: تخریب خانه‌ها، جابه‌جایی اجباری، خشونت شهرک‌نشینان و اعمال محدودیت‌های شدید بر زندگی روزمره. این مستند همچنین به رابطه‌ی پیچیده‌ی بین فلسطینی‌ها و اسرائیلی‌ها می‌پردازد و نشان می‌دهد که چگونه همکاری بین آن‌ها می‌تواند صدایی قوی‌تر برای عدالت ایجاد کند. پس از اعلام برنده‌شدن «هیچ سرزمین دیگر» در مراسم اسکار، واکنش‌های مختلفی از سوی مقامات و منتقدان اسرائیلی و بین‌المللی مطرح شد.

«میکي زوهار»، وزیر فرهنگ اسرائیل، در پستی در پلتفرم ایکس (توییت سابق) این رویداد را «لحظه‌ای غم‌انگیز برای دنیای سینما» توصیف کرد. او اظهار داشت که سازندگان فیلم به جای نشان دادن «پیچیدگی‌های واقعیت اسرائیل»، ترجیح داده‌اند روی روایت‌هایی تمرکز کنند که تصویر اسرائیل را در برابر مخاطبان بین‌المللی «مخدوش» می‌کند. زوهار افزود: «افترا به اسرائیل و استفاده از آن برای تبلیغات در سطح بین‌المللی هنر نیست.»

از سوی دیگر، بسیاری از فعالان حقوق بشر و منتقدان سینمایی از این انتخاب استقبال کردند و آن را گامی مهم در راستای افزایش آگاهی جهانی درباره وضعیت فلسطینی‌ها دانستند.

یک روایت صادقانه

فیلم «هیچ سرزمین دیگر» نه تنها به دلیل موضوع جنجالی‌اش، بلکه به لطف ساختار قدرتمند و روایت صادقانه‌اش مورد تحسین قرار گرفته است. «آدریان هورتون»، منتقد گاردین، در نقد پنج‌ستاره‌ای خود این فیلم را «مستقیم و کاملاً خشم‌آور» توصیف کرد. فیلم با استفاده از تصاویر آماتور و لحظات ثبت شده توسط باسل ادرا، واقعیت‌های خشونت‌بار زندگی تحت اشغال را به طور بی‌پرده نشان می‌دهد. صحنه‌هایی مانند تخریب خانه‌ها توسط بولدورها، پر کردن چاه‌ها با سیمان توسط نیروهای اسرائیلی و خشونت شهرک‌نشینان، بیننده را با واقعیت‌های تلخ این درگیری طولانی مدت مواجه می‌کند.

یکی از نقاط قوت فیلم، گفت‌وگوهای صمیمی بین باسل ادرا و یووال آبراهام است که به طور ظریف عدم تعادل قدرت بین فلسطینی‌ها و اسرائیلی‌ها را نشان می‌دهد. این گفت‌وگوها همچنین امید به همکاری و همزیستی مسالمت‌آمیز را زنده نگه می‌دارد.

ادرا در ابتدای فیلم به زبان عربی می‌گوید: «من زمانی شروع به فیلم‌برداری کردم که ما شروع به پایان کردیم». از طریق شهادت او و پدرش، فیلم به‌طور خلاصه هم زندگی روزمره‌ی آرام جامعه‌ی عمدتاً کشاورزی «مسافر یطا» مجموعه‌ای از ۲۰ روستای فلسطینی در لبه‌ی کوهستانی جنوبی کرانه باختری- و هم مبارزه‌ی نسلی برای حفظ آن در برابر اشغال روزافزون و خشونت‌بار اسرائیل را به تصویر کشیده می‌شود. فیلم در سال ۲۰۲۲ آغاز می‌شود، زمانی که پس از ۲۲ سال مبارزه‌ی حقوقی، دادگاه عالی اسرائیل به اخراج ساکنان فلسطینی حکم می‌دهد و کارزار رسمی تخریب آغاز می‌شود. ادرا و همکارانش در این فیلم با ذکر جزئیات این کارزار را مستند می‌کنند. بخش عمده‌ی این فیلم ۹۵ دقیقه‌ای به زبان‌های عربی و عبری است.

با وجود تحسین‌های فراوان، این فیلم نتوانست در ایالات متحده پخش‌کننده رسمی پیدا کند و به‌جای آن به‌صورت مستقل در نزدیک به ۱۰۰ سینما اکران شد. یووال آبراهام، یکی از کارگردانان فیلم، در مصاحبه‌ای با «دولاین» گفت: من معتقدم که این موضوع به دلایل سیاسی است. امیدوارم این وضعیت تغییر کند. تقاضا برای این فیلم در ایالات متحده بسیار بالا است و ما شاهد فروش تمام بلیت‌ها هستیم.

«هیچ سرزمین دیگر» نه تنها یک اثر سینمایی قدرتمند، بلکه یک بیانیه سیاسی قوی است که از جهان می‌خواهد به بی‌عدالتی‌های جاری در کرانه‌ی باختری و غزه توجه کند. این فیلم با وجود تمام چالش‌ها و مخالفت‌ها، توانست جایزه اسکار بهترین فیلم مستند را از آن خود کند و توجه جهانیان را به وضعیت فلسطینی‌ها جلب کند.

در حالی که برخی این فیلم را «افترا به اسرائیل» می‌دانند، بسیاری دیگر آن را صدایی ضروری برای عدالت و آزادی می‌خوانند. به‌رغم تمام ناامیدی‌هایی که فیلم به تصویر می‌کشد، «هیچ سرزمین دیگر» هنوز هم امید به آینده‌ای بهتر را زنده نگه می‌دارد - آینده‌ای که در آن فلسطینی‌ها و اسرائیلی‌ها می‌توانند در صلح و برابری زندگی کنند.

فیلم سینمایی آنورا با درو کردن جوایز اسکار ۲۰۲۵ توسط کارگردان، حالا مشهورترین سینمایی خواهد شد. این فیلم به کارگردانی شان بیکر، در مراسم اسکار ۲۰۲۵، موفق به کسب پنج جایزه اسکار در بخش‌های بهترین فیلم، بهترین کارگردانی، بهترین فیلم‌نامه اورجینال، بهترین بازیگر زن و بهترین تدوین شد. این دستاوردها، بیکر را در کنار کارگردانان بزرگی مانند والت دیزنی و جیمز کامرون قرار داد که توانسته‌اند در یک شب چندین جایزه اسکار را از آن خود کنند. بیکر در سخنرانی خود از عشق به سینما و تأثیر آن بر زندگی حرفه‌ای‌اش سخن گفت و از آکادمی برای حمایت از فیلم‌های مستقل قدردانی کرد.

«آنورا» که یک کمدی-درام عاشقانه با نقد اجتماعی تیزبینانه است، در طول فصل جوایز موفقیت‌های چشمگیری کسب کرد و جوایز مهمی از جمله جوایز انجمن تهیه‌کنندگان، انجمن کارگردانان، انجمن نویسندگان و هم‌چنین نخل طلای کن را به دست آورد. علاوه بر جوایز فنی، مایکی مدیسون نیز برای بازی درخشان خود در این فیلم، جایزه بهترین بازیگر زن را دریافت کرد. این فیلم نه تنها تحسین منتقدان را برانگیخت، بلکه جایگاه بیکر را به عنوان یکی از کارگردانان مطرح و نوآور هالیوود تثبیت کرد.

فیلم «آنورا» داستان آنورا (آنی)، یک کارگر جنسی ۲۳ ساله در بروکلین را روایت می‌کند که با ایوان (وانیا)، پسر یک اولیگارش روس ثروتمند آشنا می‌شود. وانیا که در حقیقت باید در آمریکا درس بخواند، به تفریح و خوش‌گذرانی مشغول شده و آنی را به عنوان دوست دختر استخدام می‌کند. او از آنی درخواست ازدواج می‌کند تا گرین کارت بگیرد، اما این ازدواج به رابطه‌ای پیچیده تبدیل می‌شود. با رسیدن خبر ازدواج به خانواده وانیا، مادرش گالینا و پدرش توروس وارد عمل می‌شوند تا این رابطه را خاتمه دهند.

اصلی‌ترین بازیگران فیلم آنورا عبارتند از: مایکی مدیسن(آنورا)، مارک ایدلشتین(وانیا)، یورا بوریسوف(ایگور)، کارن کاراگولیان(توروس)، واچه توماسیان(گاریک)، الکسی سربریاکوف(نیکلای زاخاروف) گفتنی است، تدوین‌گر، نویسنده و کارگردان آنورا، شان بیکر نام دارد که با عملکرد بی‌نظیر خود جوایز اسکار ۲۰۲۵ را درو کرد. در ادامه بیوگرافی دو بازیگر اصلی و کارگردان فیلم آنورا را مشاهده می‌کنید.

میکایلا مدیسون روزبرگ معروف به مایکی مدیسون، بازیگر آمریکایی متولد ۱۹۹۸ یا ۱۹۹۹، با ایفای نقش سوزان «سدی» اتکینز در فیلم «روزی روزگاری در هالیوود» و حضور در فیلم ترسناک «جیغ»(۲۰۲۲) به شهرت رسید. او برای بازی در نقش اصلی فیلم «آنورا»(۲۰۲۴) به کارگردانی شان بیکر، تحسین منتقدان را برانگیخت و جوایز معتبری از جمله بفتا و اسکار بهترین بازیگر زن را کسب کرد. مدیسون با توانایی‌های بازیگری خود به یکی از چهره‌های مطرح سینمای معاصر تبدیل شده است.

مارک ایدلشتاین، بازیگر روسی متولد ۱۸ فوریه ۲۰۰۲، از سال ۲۰۲۱ فعالیت حرفه‌ای خود را آغاز کرده و به سرعت به یکی از چهره‌های جوان و پراستعداد سینمای روسیه تبدیل شده است. او با بازی در فیلم «سرزمین ساشا» که در جشنواره فیلم برلین ۲۰۲۲ نمایش داده شد، مورد توجه قرار گرفت و به «تیموتی شالامی روسیه» معروف شد. ایدلشتاین همچنین در فیلم «آنورا» که برنده نخل طلای جشنواره کن و اسکار شد، ایفای نقش کرده است.

شان بیکر، فیلم‌ساز آمریکایی متولد ۲۶ فوریه ۱۹۷۱، به‌دلیل ساخت فیلم‌های مستقل درباره زندگی افراد حاشیه‌نشین، به‌ویژه مهاجران و کارگران جنسی، شناخته می‌شود. از آثار شاخص او می‌توان به «نارنگی»(۲۰۱۵)، «پروژه فلوریدا»(۲۰۱۷) و «آنورا»(۲۰۲۴) اشاره کرد که آخرین‌شان برنده نخل طلای جشنواره کن و چند جایزه اسکار شد. بیکر به‌عنوان اولین کارگردانی که چهار اسکار را برای یک فیلم دریافت کرده، جایگاه خود را در سینمای مستقل تثبیت کرده است.

به گزارش فیلیمو، فیلم آنورا با بودجه‌ای شش میلیون دلاری ساخته شد و در گیشه به فروشی بیش از ۳۱ میلیون دست پیدا کرد. آن‌طور که از نمرات رسانه‌ها، نشریات و منتقدان معروف بر می‌آید، آنورا کاملاً لیاقت کسب چند جایزه در جشنواره‌ای مانند اسکار را داشته است. این فیلم پیش از این نخل طلای کن را نیز دریافت کرده بود و به اولین فیلم آمریکایی برنده این جایزه پس از سال ۲۰۱۱ تبدیل شده بود. آنورا، هشتمین فیلم بلند شان بیکر، کارگردان کارگردان ۵۴ ساله آمریکایی است. این فیلم در IMDb نمره ۷/۹ از ۱۰ را بر اساس رای ۵۸ هزار کاربر دریافت کرده است.

صحنه‌ای از انیمیشن «در سایه سرو» حسین ملایمی و شیرین سوهانی

در شب معرفی برندگان جوایز، شیرین سوهانی و حسین مولایی در کنار بزرگ‌دنیای انیمیشن، کم‌ترین امیدی به موفقیت برای خود داشتند. آن‌ها که به‌خاطر مشکلات ویزای سفر، فقط چند ساعت مانده به جشن اختتامیه به آمریکا رسیدند، فکر هم نمی‌کردند که نتیجه سختی‌ها و زحمات خود را با بهترین جایزه انیمیشن دنیا جشن بگیرند. وقتی نام آن‌ها به‌عنوان برندگان اسکار خواند شد، در میان تشویق حاضران مجسمه طلایی اسکار را در دست گرفتند.

این انیمیشن کوتاه ۲۰ دقیقه‌ای، روایت‌گر داستانی تلخ و شیرین از ترس، تنهایی و امید است که به‌خاطر سبک بصری تاثیرگذارش علاوه بر کسب جایگاه ویژه در سینمای ایران، تحسین بزرگان انیمیشن را برانگیخت.

«در سایه سرو»، داستان یک ناخدای بازنشسته است که پس از جنگ دچار اختلال استرس پس از حادثه (PTSD) شده و همراه با دخترش در خانه‌ای قدیمی و دورافتاده کنار خلیج فارس زندگی می‌کند و این دو کاراکتر در کنار دوری از دیگران، با چالش‌های زندگی دست‌وپنجه نرم می‌کنند، اما در میان این روزمرگی‌های تلخ، روزنه‌ای از امید برای آن‌ها به‌وجود می‌آید.

یکی از برجسته‌ترین نقاط قوت «در سایه سرو»، استفاده هوشمندانه از فضای بصری ساده در کنار موسیقی احساسی و دراماتیک است که احساس متفاوتی از درد، تنهایی، ترس و نجات را منتقل می‌کند. تصاویر نه تنها از نظر زیبا شناسی جذاب هستند بلکه مخاطب را تا پایان درگیر می‌کند. در عین حال رابطه عمیق میان ناخدا و دخترش به خوبی پرداخته شده و توانسته است با ترکیب لحظات تلخ و شیرین روایتی تاثیر گذار خلق کند.

یکی از برجسته‌ترین نقاط قوت «در سایه سرو»، استفاده هوشمندانه از فضای بصری ساده در کنار موسیقی احساسی و دراماتیک است که احساس متفاوتی از درد، تنهایی، ترس و نجات را منتقل می‌کند. تصاویر نه تنها از نظر زیبا شناسی جذاب هستند بلکه مخاطب را تا پایان درگیر می‌کند.

حسین مولایی در سخنرانی خود این‌گونه گفت: «این یک معجزه است، اگر استقامت کنیم و وفادار بمانیم، معجزه‌ها رخ خواهند داد.» «در سایه سرو» نشان داد حتی با بودجه محدود می‌شود اثری فراموش نشدنی و قابل احترام ساخت که می‌تواند مخاطبان سراسر جهان را تحت تاثیر قرار دهد. بدون شک این اولین قدم برای ایران در سینمای انیمیشن دنیا خواهد بود.

در جمع‌بندی می‌توانیم تاکید کنیم که در بخش بازیگران مکمل، کیران کالکین برای حضور پرانرژی و تاثیرگذارش در «یک درد واقعی» جایزه بهترین بازیگر مکمل مرد را کسب کرد. زوئی سالدانا هم برای ایفای نقش در «امیلیا پرز» جایزه بهترین بازیگر مکمل زن را از آن خود کرد.

درخشش تازه‌ترین ساخته شاوون بیکر با جایزه بهترین فیلم‌نامه ارجینال «آنورا» ادامه یافت؛ اثری که داستان سرایی خلاقانه‌اش مورد تقدیر قرار گرفت.

در مقابل، پیتر استران برای اقتباس هوشمندانه و دقیقش جایزه بهترین فیلم‌نامه اقتباسی را برای «مجمع کاردینال‌ها» دریافت کرد. فیلم «هنوز این‌جا هستیم» از برزیل جایزه بهترین فیلم بین‌المللی را برد و با روایتی تکان‌دهنده از مقاومت، توجه جهانی را جلب کرد. اسکار بهترین مستند به «هیچ سرزمین دیگری» اثری مشترک از کارگردانان فلسطینی و نروژی رسید و انیمیشن «جریان» نیز جایزه بهترین انیمیشن را به خود اختصاص داد.

شاوون بیکر برای تدوین پویا و دقیق «آنورا» جایزه بهترین تدوین فیلم را هم دریافت کرد و امضایش را بر این اثر موفق گذاشت. پل تازول در «شرور» با طراحی لباس‌های خیره‌کننده جایزه بهترین طراحی لباس را به دست آورد و حس جادویی این فیلم را تکمیل کرد. ناتان کراولی و لی سندرز هم برای دکورهای باشکوه و طراحی صحنه «شرور» جایزه بهترین طراحی صحنه را بردند و دنیای فیلم را زنده کردند.

جایزه بهترین موسیقی متن ارجینال به فیلم بروتالیست رسید و فیلم امیلیا پرز جایزه بهترین ترانه اصلی را از آن خود کرد.

دوشنبه بیستم اسفند ۱۴۰۳-دهم مارس ۲۰۲۵